

HYENA

ONS KENT ONS

Zet de bijl aan mijn hart, nou nee, liever
aan mijn lever, knipoog
– ons kent ons – en druk
op het blad. Lik liefdevol
wat tevoorschijn komt. Snijd
ooooopen ons oog. Lik liefdevol
wat zich toont. Zie de baviaan: hoe zorgzaam
en bedrijvig hij de huisdeur dichtklungelt, terugkeer schrap
achter zijn naar het komende hongerende rug. Zie de baviaan
op de fiets. Flitsmobiel. Blingbling-glimmend. Kleefconfetti van de zon.
In de verte die opengaat, een blauwe wond vol
licht, wacht reuzenmakend reuskantoor. Uit je dak
puilt zwarte rook.

Na het optrekken van de rolgordijnen vastgesteld:

huis 's nachts verplaatst!

naar onder zee, tuin vol haaien.

Toonden die starre, wezenloze grijns – had ik ook zoveel en uitbundig vermoord
zou ik waarschijnlijk ook zo lachen.

Eenmaal gewend aan het bijna wulpse gezwem
van het onderwatergedierte in mijn tuin, kwamen er zoals gewoonlijk
gedachten bij me op, de goddelijke zondeval enzovoort, zou het nou niet beter zijn
als er *niets* bestond, geen heelal, geen parallelle universa – álles
schrappen, achterwege laten.

Vervolgens kreeg ik medelijden: met de hertjes, de lammetjes, de vogelbek-
en schelpdieren en ook met Hollands next topmodel,
kortom: met alles wat dan niet kon bestaan
– dat leek me zo *sneu*.

Ik besloot om dan toch maar in te stemmen
met de schepping, op één voorwaarde:
dat ik zelf niet mee hoefde te doen.

Ik begreep meteen dat zich hier iets openbaarde
wat veel overeenkomsten vertoonde met een logische tegenstrijdigheid. Tegelijk:
de met opwindende achtergrondmuziek gepaard gaande gedachte:

als je deze tegenstrijdigheid ontraadselt

zul je iets heel belangrijks hebben ontdekt – in plaats van ‘ontdekt’
zou het misschien beter zijn ‘bereikt’ te schrijven.

De haaien waren nu ook in de huiskamer
en daarom ging ik op een drafje naar het toilet
waar ik me opsloot, om rustig verder te kunnen denken,
maar weet u, ik kom er niet uit, als een zeeslang blijft de hierboven beschreven
tegenstrijdigheid

om me heen draaien, de haaien
duwen telkens met hun snuit tegen de wc-deur.

‘Kom eruit!’ roepen ze. ‘Kom eruit!’

Het lijkt alsof er een soort patstelling is ontstaan.

VERVOLG

Vrijwel meteen nadat ik *Bijna wulps gezwem* had geschreven, veranderde ik, tintelende levenslust gleed vriendelijk en zacht, bootjemetloomroomwitzeilopeenmooiedagachtig door iets wat je mijn astrale hohoho ik bedoel, dat waar dat bootje als een bijna onverdraaglijk lieve oma met een tas vol kneuterdekneuterpresentjes voor de kleinkinderen door gleed scheen niet helemaal samen te vallen met mijn fysieke lichaam en evenmin met mijn geest.

De regels van *Bijna wulps gezwem* leken niet meer door mij geschreven: ik wilde immers leven.

Tegelijk wist ik: het personage dat ik nu ben is net zo tijdelijk, over een half uur of bijvoorbeeld vanmiddag om een uur of vijf ben ik mogelijk weer de auteur van *Bijna wulps gezwem*.

Zo meteen moet het personage naar de supermarkt. Populieren, een brug en een sloot zullen hierbij twee keer – heen en terug – worden gepasseerd. Maar door wie?

TEDDY

Toen ik, man ondergedompeld in een zinvol bestaan, wilde gaan slapen
trof ik in mijn bed een hyena aan
die zodra ik binnenkwam uitbarstte in excuses:
niet kwalijk nemen **kééééééfkefkefkef** nergens plaats **kééééééfkefkefkef**
en geklaag: niemand houdt van me **kééééééfkefkefkef** sta overal alleen
kééééééfkefkefkef.

Al goed, antwoordde ik, moe. Geen tijd
voor je gedoe – en ik ging liggen.
Misschien omdat ik de hyena als een teddybeer omklemde,
vermengde hij zich gedurende de nacht met mijzelf:
de hyena fröbelde aan gedichten terwijl ik onvermoeibaar rende
over door de zon gegeselde Afrikaanse vlakten
achter allerlei beeldschone, slanke, vredelievende, vegetarische dieren aan
die hun verbijsterde blikken in mijn geheugen griften (als een soort
hoefafdrukken)
terwijl ik hun sappige, slangachtige, glimsliertige, Jezus wat een ellende!
ingewanden ruktesleurde uit hun bevallige lijfjes.
Nu sla ik **gggggrrrrrrr** een stukje over

en ga verder als ik de volgende morgen onderuitgezakt
ontbijt (de zachte hertenblik van nageslacht en vrouw
die ons wilde liefdesspel van de afgelopen nacht nog voelt
schrijven). Niet zo'n trek, merk ik.
Op naar kantoor! De opwinding van een bunker, nee bánkgebouw, oprijzend,
blinkende god, uit het schuimwitte morgenlicht. Barbaars,
bruut en volmaakt. Broos en eeuwig. Binnen:
een bak bloederige drek.

AANGAANDE DE VROUW

De honderden zijn de ene,
de ene de honderden.
Ziedaar kort samengevat het probleem,
de oorzaak van het vrouwelijk wantrouwen.

Iemand nog vragen?

Toen kwam er ééntje overeind, helemaal van haar stoeltje af met alles erop en eraan,
het licht
meteen ozo volgzzaam temperde zichzelf, behalve
rond haar. Iemand schoot toe en zette de tijd langzamer.
Ze schudde haar woorden schieten tekort los
knipperoogde (groot, de ene secondefractie groen
en dan toch weer neeblauw) lippen beetje nat
maken en vragen: Maar ik dan? Omdat ik
ik ben en niemand anders. Houd je dáárom niet van mij?
Kwijlend jajaja! gezegd.

VERHELDERINGEN

Vanuit mijn heupen schiet ik onderbroeken
op het bed af de tijd
zet zich voort mijn wijsheid
neemt zienderogen af de bergbeklimmer
is begonnen aan de lange val
hiermee doende spreekt hij tegen het universum
over zijn vrouw (1) en kind (1)
en over hoe nodig ze hem hebben
waarna hij uit het zicht valt. Goed

eten is belangrijk. Amusement
ook. Luisterend naar PG herinner ik me:
vriend die verwoed van hem hield, deze passie combineerde
met een vernietigende afkeer van conversatie die niet betrekking had op
innerlijke gewaarwordingen
maar in plaats daarvan, bijvoorbeeld
op nieuw aan te schaffen elektronische apparatuur
en haar precieze hoedanigheden. Bleek.
Bleek en vaag. Dan – wat is dat? – lijkt op roze verf, néé, aardbeienvruchtvlies –
en alles wordt opeens

helder. De oude, erg dikke, erg blote man peer
op pootjes en de bijna Deensedogachtig grote, viltgrijze, erg flaporige hond
naderen
bedachtzaam het dampende bad, gaan
er dan in, eerst de man, zachtkens fluisterend bekruipt het water
zijn witbehaarde slobberdefluppertieten, dan ook de hond, aardlagen
verschuiven het denken van de man begint:
hoe A haar kont naar hem toe draaide en zei: toe maar
hoe B hem tussen wang en hals klemde en langzaam klaarwreef, met grote ogen
naar hem kijkend daarna metéén
over een nieuwe bank begon en hoewel warmte alom
klappertandt de man nu en doet verdrietigespeelgoedbeerchtig

JIEHIEJIEHIE

de hond kijkt hem doordringend honderig aan en likt dan over zijn gezicht –
hier werd ik onderbroken door rijzige populieren hoger en hoger